

Predikatie over Lukas 17 vers 19
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
Vrije Oud Gereformeerde Gemeente
Aalburg – 18 augustus 2013

Zingen Psalm 38 : 4 en 5.

Lezing van de Heilige Wet des HEEREN.

Zingen Tien Geboden des Heeren : 9

Schriftlezing Lukas 17 vers 11 t/m 19

11 En het geschiedde als Hij naar Jeruzalem reisde, dat Hij door het midden van Samaría en Galiléa ging.

12 En als Hij in een zeker vlek kwam, ontmoetten Hem tien melaatse mannen, welke stonden van verre;

13 En zij verhieven hun stem, zeggende: Jezus, Meester, ontferm U onzer.

14 En als Hij hen zag, zeide Hij tot hen: Gaat heen en vertoont uzelf den priesters. En het geschiedde terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden.

15 En één van hen, ziende dat hij genezen was, keerde weder, met grote stem God verheerlijkende.

16 En hij viel op het aangezicht voor Zijn voeten, Hem dankende; en dezelve was een Samaritaan.

17 En Jezus antwoordende zeide: Zijn niet de tien gereinigd geworden? En waar zijn de negen?

18 Zijn er geen gevonden die wederkeren om God eer te geven, dan deze vreemdeling?

19 En Hij zeide tot hem: Sta op en ga heen; uw geloof heeft u behouden.

Gebed.

Zingen Psalm 51 : 4 en 5.

Lukas 17 vers 19, gemeente, daar luidt het Woord van God en onze tekst:

En Hij zeide tot hem: Sta op en ga heen; uw geloof heeft u behouden.

Om met Gods hulp en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest naar aanleiding van dit tekstwoord stil te staan bij drie gedachten.

- 1^e. Uw nood heeft u gedrongen.
- 2^e. Uw Heere heeft u genezen.
- 3^e. Uw geloof heeft u behouden.

Gemeente, in dit gedeelte komen wij de Heere Jezus tegen in Zijn laatste levensjaar. Bij elke dag die verstreek was dat ogenblik dichterbij aan het komen, dat Hij Zijn ziel zou geven tot een rantsoen voor velen. Bij elke stap die Hij zette wist Hij dat de volle uitgieting van de rechtvaardige toorn van God over Hem aanstaande was. Nog even en Hij zou gaan lijden en sterven in Gethsémané, Gabbatha en Golgotha. En het is de Heere Jezus Christus Die deze toekomst, die Hem te wachten stond, heeft tegemoet getreden, in het oog heeft gehouden, er op heeft gelet. Zelfs is Zijn levensweg daarheen gericht geweest. En dat tegenover ons mensenkinderen! Die, als het enigszins mogelijk is, ellende, moeite en verdriet zoeken te ontgaan en het niet verstaan dat het Woord van God zegt, dat het uitnemendste van het leven moeite en verdriet is, en dat het snellijk wordt afgesneden. Nou, dat komt in dat gedeelte dan ook wel aan de orde, dat het uitnemendste van het leven moeite en verdriet is. Inderdaad! Dat gaat geen mens, dat gaat geen geslacht, dat gaat geen rang en geen stand voorbij. Dat hebben we ook in ons vaderland in de achterliggende dagen kunnen zien. Al leven we in paleizen, de dood wenkt ieder uur. En daar, daar zijn alle ziekten en zorgen een voorbode, een teken van.

Maar Hij is het Die Zijn ogen gericht hield op dat doel. Hij Die geen enkele moeite en ellende verdiende. Hij Die Zijn Vader in alles de eer had gegeven. Hij was de mensen wel in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde. Hij was geheel heilig, volmaakt en rechtvaardig geweest. Hij verdiende geen tijdelijke of eeuwige straffen over de zonde. Maar Hij is het Die vrijwillig heeft aanvaard de straf te dragen, voor wie? Voor wie eigenlijk? De theologie van vandaag zegt: "Voor alle mensen". Het Woord van God zegt: "Voor Zijn volk". Wie zijn dat, Zijn volk? Dat zijn zij die nu naar de voorkennis Gods, uitverkoren van voor de grondlegging der wereld, in de tijd zullen worden toegebracht tot de gemeente die zalig wordt. Het komt in dat gedeelte ook wel aan de orde, dat er van de mens toch niets te verwachten is. Als je nog naar de kerk gekomen bent met het idee dat er van u nog heel wat te verwachten valt, dan wordt het wel kapot geslagen in dit gedeelte. De mens is niets. Uit u geen vrucht meer in der eeuwigheid, zegt God. Maar het komt enkel alleen bij de Heere vandaan. Hier schittert juist ook dat soevereine, dat vrijmachtige welbehagen van God, dat Hij niet in ogenschouw neemt de goedheid of de slechtheid van de mens, maar dat dat wordt uitgewerkt,

die eeuwige vrede raad van God. En Hij Die Zich hier vertoont, Hij is het Die in die vrede raad van God die plaats inneemt om Borg te staan. "Zie, Ik kom, o God, om Uw wil te doen". "De ijver van Uw huis heeft Mij verslonden", zegt de Psalm over Hem. En dat blijkt wel.

Er staat: "En het geschiedde als Hij naar Jeruzalem reisde". Als je het vervolg van het 11e vers leest, dan is dat een geheim, dat Hij door het midden van Samaria en Gali-léa ging, als iemand naar Jeruzalem wil gaan. Waarom neemt Hij dan de omweg door Samaria en Galiléa? Wel, Lukas, gedreven door de Heilige Geest, geeft dat aan. En het geschiedde als Hij naar Jeruzalem reisde... Dat Hij dag aan dag van Zijn leven dat doel voor ogen hield, dat Hij in Jeruzalem terecht zou komen, en daar in Jeruzalem veel zou moeten lijden, en buiten de legerplaats zou moeten sterven. Voor wie? Voor wie? Dat heb ik u daarnet gezegd: dat volk, verkoren. Maar nu, bij u, bij mij vandaan, voor wie? Wel, voor diegenen waaraan Hij Zich komt te vertonen, komt te openbaren. Dat Hij door het midden van Samaria en Galiléa ging. Wat waren dat voor gebieden? Samaria, dat waren van die halfbloedigen. Die hoorden niet bij het Joodse volk. Daar keken ze op neer, die deftige Joden, met hun mooie godsdienstige praktijken. Die mensen daar in Samaria, dat was iets verschrikkelijks. En Galiléa, wat was dat nu? Het Galiléa der heidenen. Daar haalde je toch je neus voor op! Daar kan toch nooit wat goeds vandaan komen! Brengen nu Samaria en Galiléa deugdelijke, deftige mensen voort? Welnee, daar kwam nu alleen maar afval vandaan.

Het lijkt Aalborg wel! Het lijkt Nederland wel. Het lijkt uw en mijn leven wel. Of kunt u zichzelf nog uitsteken boven een heiden uit Galiléa? Kunt u zichzelf nog een beetje beter rekenen dan een ander mensenkind? Is het voor u een wonder dat er staat dat Hij door het midden van Samaria en Galiléa ging? Weet u wat dat zegt, dat er staat: door het midden? Dat zegt dit: Hij heeft Zich voor niemand verborgen willen houden. Door het midden, dat is door het hart van die gebieden. Dat elk mensenkind tot Hem zou kunnen komen, om tot Hem de toevlucht te nemen. Hij heeft Zich voor niemand verborgen gehouden, en, dat blijkt ook, Hij heeft geen mensenkind dat tot Hem kwam weg gestoten, weg gezonden, ledig heen gezonden. Hij heeft Zichzelf vertoond in al Zijn milddadigheid en in Zijn liefde. Hoe kon dat? Wel, alleen zo: En het geschiedde als Hij naar Jeruzalem reisde. Deze geschiedenis staat in het licht van dat komende, van Zijn lijden en sterven. En het is omwille van Zijn lijden en sterven dat Hij deze genadegave kan vertonen, kan openbaren aan deze mensenkinderen. Als Hij niet naar Jeruzalem aan het reizen was, als Hij Zichzelf niet zou geven, overgeven op de gerichtsplaats, dan had Hij

deze mensen deze goede gave niet kunnen schenken. Dan had Hij in Zijn rechtvaardigheid en in Zijn heilige, Goddelijke toorn moeten optreden. Maar het is vanwege dat gegeven, dat Hij Zich Borg stelde, dat er voor mensen genade te ontvangen is. Het komt wel voor de dag voor welke mensen die genade te ontvangen is. Het komt dan ook in het leven van de mens wel voor de dag of een mens een verkorene van eeuwigheid is, of hij er bij hoort die de Heere heeft uitverkoren uit de grote hoop van mensenkinderen, want die zal in zijn leven de tekenen en de trekken van het genadeleven gaan vertonen. In dat leven zal openbaar komen dat hij geleid wordt door God de Heilige Geest, en verstaan dit dat de Heere het is Wiens ogen de ganse aarde doorlopen, en dat Hij het is Die in onze ziel blikst tot op de bodem. Hij kent van verre uw en mijn gedachten. Hij kent de overleggingen van ons hart. Hij weet alles op het allervolmaaktst. Want de geveinsde kan zo op een echt kind lijken, maar het komt op tijd van duur wel openbaar dat het valsheid was, dat het egoïsme was, dat het zelfzoekerij geweest is.

En het geschiedde als Hij naar Jeruzalem reisde, dat Hij door het midden van Samaria en Galiléa ging. Wat kwam Hij nu tegen toen Hij door het midden van Samaria en Galiléa ging? Hij kwam op al die plaatsen mensen in nood tegen. Hoe zag de Heere Jezus die mensenkinderen? Hij zag ze als zielen die voor God moeten verschijnen. Als zielen onder de last van zonden, onder de straf van God gebukt gaande. Maar Hij zag die zielen ook als mensenkinderen die het zelf niet verstonden in welke ramp ze verkeerden.

Het is de Heere Die u en mij ziet, ook vandaag. Het is de Heere Die het precies weet hoe het met u gesteld is. Hij is het Die daar dwars doorheen ziet, door die buitenlaag, door die korst. Onder de zuivere waarheid te willen komen. Een degelijk leven te leiden. En als je het zo op het oog beschouwt, dan lijkt het wel op het echte. Maar Hij weet het. Hij weet wat er in het hart is.

En Hij zag zoveel mensen die in grote nood verkeren, en die in hun nood niet tot Hem komen. Hij ziet ook in Nederland, en ook hier in Wijk en Aalborg, en ook hier onder ons in de kerk; Hij ziet er zovelen die in zo'n grote nood verkeren, maar Hem hun levenlang nog aan Zijn plaats hebben kunnen laten, Hem nog niet nodig hebben gekregen. Wat zal het zijn in dat eeuwig gericht van God: "Gij hebt niet gewild dat Ik Koning over u zijn zou". Ge hebt niet gewild, omdat u uitgeleefd hebt dat u in Adam gevallen bent in de zonde en in vijandschap met de heilige God verkeert, en van Hem niet wilt weten.

Wat is er nodig? Dat God het anders maakt. Of niet? Dat God ingrijpt. Is er een mens naar de kerk gekomen vandaag met dat gebed in zijn hart? Dat hij zegt: "Als God niet ingrijpt in mijn leven, dan is

het verloren, dan is het eind in zicht, dan moet ik straks wegzakken in de eeuwige nacht". Hier vertoont Hij Zich nog. En hier op deze plaats trouwens ook zondag aan zondag. Want dat Woord ligt open en het wordt u verkondigd. Hier vertoont Hij Zich nog als een God bij Wie er doen aan is. Hoe vaak is Hij in uw leven al voorbij gekomen? Hier door het midden van Samaria en Galiléa. Hoe vaak is Hij al voorbij gekomen en heeft Hij u aangezien met Zijn liefdesblik, en heeft Hij u aangesproken met Zijn woorden van medelijden en mededogen?

En als Hij in een zeker vlek kwam, ontmoette Hij daar, wat Hij in al die dorpen en steden ontmoette, ontmoette Hem tien melaatse mannen, welke stonden van verre.

Waarom staat dat er bij, dat ze van verre stonden? Wel, hierom, omdat de wet ze gebod dat ze buiten de gemeenschap van de mensen moesten blijven, omdat ze voor de wet van God onreinen waren. En als ze in de nabijheid van gezonde mensen (naar het lichaam althans) kwamen, dan zouden ze die mensen onrein maken door hun aanwezigheid.

Stonden van verre. Maar dat zegt Luther zo schoon, hij zegt: "Let er wel op dat er staat dat zij stonden". Wat betekent: "Daar klinkt iets door (zegt Luther) van standvastigheid, van een vast voornemen en een vast besluit".

Ontmoetten Hem tien melaatsen mannen. Het staat er niet maar zo dat het melaatse mannen waren. Het staat er geschreven omdat dat hun bestaan kenmerkt, omdat dan een iegelijk weet over wie Lukas het had. Tien melaatse mannen. Zo hadden ze zichzelf leren kennen. Ze konden het niet langer ontkennen trouwens, want de wet had ze daarin veroordeeld, onrein en schuldig verklaard. De wet had ze door hun ziek-zijn uit het heiligdom en uit de gemeenschap met God weggebannen. Zij mochten niet meer komen op de plaats waar het offer gebracht werd, waar de dienst der verzoening was. Zij mochten niet meer komen op die plaats waar het bloed gesprengd werd op het verzoendeksel en de wet haar mond gestopt werd, en waar de priester zijn handen opstak en de zegen uitsprak, zodat ze weer vrij de tempel konden verlaten en huiswaarts konden keren. Voor deze mensen was er geen verzoening voor hun zonden mogelijk, want ze waren onrein.

Ze stonden van verre. Ze hoorden er niet bij.

Nou, dat staat dan haaks tegenover die redenering dat de zaligheid en de vergeving van zonden een zaak is die te grijpen is. Dat staat dan wel haaks op dat, dat een mensenkind zegt: "Och, er staan zoveel beloften in het Woord, die moet je aannemen, daar mag je je eigen naam invullen". Dat staat wel haaks op de theologie die zegt:

“Je bent gedoopt, of je hebt belijdenis gedaan, je hoort er bij”. Dat staat wel lijnrecht tegenover de idee dat gezegd wordt: “Je bent een kind van God, want je bent op het erf van het verbond geboren, totdat het eventuele tegendeel blijkt”.

Deze tien melaatse mannen stonden lijnrecht tegenover de Joodse godsdienst van die dagen. Wat zei de Joodse godsdienst? Dat stak de duim achter de revers en zei: “Wij zijn Abrahams zaad”. Dat zeiden ze. En wat moesten die tien melaatse mannen zeggen? Die moesten zeggen: “Wij zijn bedorven zaad. Voor ons kan het niet meer”.

Is er ook nog een mens in de kerk die zegt: “Voor mij kan het niet meer”? Wees eerlijk. Kijk je leven eens na. Hoe is het geweest de afgelopen dagen, jaren? Hoe is je levensweg geweest tot nu toe? Hoe lang heb je je al tegen vrije genade weten te verzetten? Moet je ook getuigen: “Voor mij kan het niet meer”? Is zalig worden voor iedereen mogelijk, behalve voor u? Lig je weleens wakker 's nachts vanwege je zonden? Ga je weleens gebukt onder je onreinheid? Weet je je van verre staande? En kun je en mag je niet dichterbij komen? Is de heilige wet van God in je leven gaan spreken, zoals die heilige wet die mannen aan wees: “Ge zijt melaats, dus onrein”? Heeft de wet je weleens aangewezen: “U bent melaats van de hoofdschedel af tot de voetzool toe”? Onrein! U hoort er niet bij. Voor u is de deur dicht.

Als Hij in een zeker vlek kwam, ontmoette Hem tien melaatse mannen. Hoe lang zullen ze melaats geweest zijn? Dat staat er niet bij. Ze waren het in ieder geval. Het was de toestand van hun bestaan. En nu is er een zaak die zij niet in de hand hadden. En nu is er een zaak die u en ik ook niet in de hand hebben. “En als Hij in een zeker vlek kwam”. Het Woord zegt: “God is liefde”. Of niet? Dat blijkt wel. Hij komt naar ze toe. Hij gaat door het midden van zo'n volk dat melaats is, dat onrein is. De vredesgedachte komt bij God vandaan. Dit is de uitwerking van de eeuwige vrederaad van God. Hij bezoekt hen weer, verloren in schuld. Hij treedt toe tot mensenkinderen die verloren liggen in de zonden en in de misdaden. Welke stonden van verre. Luther zei het: “Ze staan”. Er zit iets in van standvastigheid. Weet u wat dat wil zeggen? Dat wil dit zeggen: de Heere Jezus komt voorbij. En het is voor deze mensen nu of nooit. Nou, dan kun je niet meer gezapig achterover hangen in de kerk, als dat realiteit is. Nu of nooit! Het gaat er voor die mannen om, op het scherp van de snede. Daar zijn ze. En het is nu de beslissende ure. Het valt of naar links of naar rechts uit. Hij komt nu voorbij. En als Hij eenmaal voorbij is, dan komt Hij niet meer terug. Dat is de gedachte van de tien melaatse mannen.

Als dat toch onze gedachte ook zou wezen, onder de bediening van het Woord. Wij die van nature zeggen: “Nou ja, als ik eens oud geworden ben, dan zal ik me wel tot God gaan bekeren; en als ik een keer ziek word, dan zal ik wel een keer naar de Heere gaan roepen; en als het een keer moeilijk wordt in mijn leven, ja, dan heb ik Hem nodig”. Maar zodra het weer goed gaat, en zodra ik weer van dat ziekbed opsta, dan ben ik God weer vergeten.

Het is voor deze mensen nu of nooit.

Ze stonden van verre. Maar ze moesten Hem hebben. Hoe wisten ze dat, dat ze Hem moesten hebben? Nou, laten we het maar niet aan het Woord vragen, want het Woord zwijgt er over. Maar laten we het aan onszelf vragen. Hoeveel zijn er om u heen die nog nooit van de Naam van God, die nog nooit van Christus gehoord hebben! Hoeveel zijn er in uw dagelijks leven om u heen die een vreemdeling zijn, die geen kennis hebben van deze Persoon en van de zaken die in het Woord van God aan de orde komen! Luther zegt: “Ze moeten van Hem gehoord hebben”. Welk getuigenis verbreiden wij eigenlijk? Wat gaat er van de christelijke gemeente uit? Wordt er nog wat gezien? Wordt er nog wat gehoord? Wordt de wereld nog jaloers gemaakt? “Die mensen hebben een rijkdom, die gaat de rijkdom van de wereld te boven”. Het is bekend van de eerste christengemeenten in de grote steden van die dagen in Klein-Azië enzo, dat daar de wereldlingen, die schat- en, schatrijk waren naar het vlees, moesten getuigen dat die mensen gelukkig waren, dat die mensen een zaak bezaten die zij zelf missen moesten. Daar werden heidenen toegebracht tot de gemeente die zalig werden.

De Heere heeft het door laten gaan. Hij deed dagelijks tot de gemeente toe. En nu? En nu? Hebt u uw medemens er voor over? Dat hij maar door gaat in zijn dwaze verblindings, en straks voor eeuwig weg zakt in de nacht. Hebt u uw medemens er voor over? Of kent u de gestalte...? Want al de discipelen van Christus krijgen iets van die gestalte van Hem. Kent u die gestalte die Hij had? Dat die zielen Hem op het hart gebonden lagen.

Hij gaat door het midden van Samaria en Galiléa. Daar ontmoet Hij die tien melaatse mannen. En zij verhieven hun stem, zeggende... Ze roepen Hem aan. Wat zeggen ze nu? Ze zeggen: “Jezus, Meester, ontferm U onzer”.

Wat wil dat zeggen? Wat wil dat gebed nu zeggen? Dat gebed wil zeggen dat ze meer verstonden dan alleen dat ze uiterlijk melaats waren. Ze verstonden er ook iets van dat ze innerlijk melaats waren. Nu komen we op een moeilijk punt. Dit wordt een gevaarlijk terrein. Want zeker uit het vervolg blijkt wel dat enige kennis van onze ellende en van onze nood voor God nooit zaligmakend kan zijn. Maar

waartoe is nu de kennis van onze ellende en nood dienstig? Alleen daartoe, dat we op onze knieën voor het aangezicht van de Heere Jezus Christus terecht zouden komen.

Maar hier zijn de tien nog. En zij verhieven hun stem. Dat betekent: hun hart kookt. Hun hart geeft een reden op. Hun mond loopt over van die woorden. Het is een hevige nood die wordt uitgeschreeuwd: "Jezus, Meester". U bent onze Meerdere. U bent onze Heere. Onze nood drong ons naar deze plaats van verre, maar wij kunnen niets beginnen. Wij zijn U onderworpen. U bent de Kurios, de Regeerder over de gehele wereld en over alle mensenkinderen. Jezus, Meester, wij roepen U aan, omdat U alleen ons helpen kunt.

En dat tegenover kerkelijk Nederland die God nog houdt als een noodoplossing, als we er echt niet meer uit komen, en als we echt aan de grond zitten, en als we echt alles geprobeerd hebben. Ja, dan nog maar eens tot God roepen.

Jezus, Meester. Ze roepen Hem aan. En wat zeggen ze dan tegen Hem? Wat zeggen ze nu? Ze zeggen: "Ontferm U onzer". Ofwel, wij smeken U om genade. Wat wil dat zeggen? Ze staan met lege handen. Ze kunnen niet meer zeggen: "Wij hebben wat voor U. Hebt U dan ook iets voor ons?" Ze hebben niets meer te ruilen. Ze hebben geen goede werken. Ze hebben geen deugden. Ze hebben geen wetsbetrachting. Ze hebben niets, maar dan ook niets dat ze Hem aan kunnen bieden. Ze smeken alleen maar om genade. Dat is het enige waar ze van afhangen. Als het in Zijn genadige ontferming kan bestaan. Dan zijn ze gered. En als het in Zijn genadige ontferming niet kan bestaan, dan zijn zij ten dode opgeschreven. Zo staan die mensen op de grens, totaal aan het einde met zichzelf, en alleen nog maar daarheen gestuwd om het van Hem te ontvangen. Hij alleen kan ze nog helpen.

Kent u de gestalte van de bloedvloeiende vrouw? Die van vele medicijnmeesters veel geleden had. Ze had alles er aan ten koste gelegd, en ze was geen stapje verder gekomen. De nood was alleen maar groter geworden. Er was geen mens om haar heen die haar helpen kon. Ze kon zichzelf niet meer helpen, niet meer op de been houden. Het moest alleen van Hem komen.

Het is geen slecht punt, hoor, mensen, als je daar in je leven terecht komt, dat je al je hulp alleen van Hem verwacht.

En weet u, dat staat er ook: "Jezus, Meester, ontferm U onzer". Dat wil dit zeggen: U kunt het nooit doen om ons. Ge kunt het alleen doen om redenen uit Uzelf.

Wat zei die man ook alweer, die aan de voeten van de Heere Jezus kwam? "Indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen". Hij liet de Heere vrij in al Zijn doen en laten. Hij die de rechtvaardige straf en het oordeel

verdiende, die roept Hem aan in Zijn soeverein welbehagen. Nee, het is zo'n slecht plekje niet: "Jezus, Meester, ontferm U onzer". Er komt een zielsnood openbaar. Er komt een hartsklacht openbaar.

En als Hij hen zag... Hij ziet toch elk mensenkind? Hij ziet u en mij. Waarom staat het er bij genoemd? Wel, hierom, Hij richt Zijn ogen op die tien. Als Lukas schrijft: "En als Hij hen zag", dan wil Lukas zeggen: Ze wisten dat Hij hen aan keek.

Heb je dat in je leven weleens meegemaakt? En als Hij u zag... Is het oog des Heeren weleens op u gericht geweest? Wat gebeurde er toen? Wat kwam er toen voor de dag in het licht van Zijn heilig, vlekkeloos oog? Werd je al smeriger? Of niet? Al vuiler. Al walgelijker. Ja, het is haast inlegkunde, maar laat ik het als toepassing zeggen. Die tien melaatsen werden steeds melaatser toen Hij naar ze keek. Want wie kan in het licht van die reine en heilige Heere Jezus bestaan? Wie moet niet weggebliskemd worden voor Zijn reine ogen? Wie komt dan niet openbaar in al zijn vuilheid!

En als Hij hen zag... Nou, dat neemt dan meteen ook alles weg bij diegene die nog denkt dat de Heere Jezus iets in hem vinden kan dat voor Hem kan bestaan. En als Hij hen zag..., zou Hij hen, om wat Hij ziet, hen moeten wegbranden. Maar Hij zag ze terwijl Hij naar Jeruzalem reisde, terwijl Hij Zijn schrede gericht hield naar die plaats waar Hij zou betalen, de schuld en de straf zou wegnemen van Zijn volk.

En als Hij hen zag, zeide Hij tot hen. Zijn mond gaat open. Hij gaat spreken.

Wat verwacht u nu vandaag als de Heere tot u gaat spreken? Kijk eens in de spiegel. Wat verwacht u? Dan moet het oordeel klinken, zegt u. En wat zegt Hij? "Gaat heen en vertoont uzelf de priesters". Dat is opmerkelijk. Hij zegt niet: "U zult gezond worden". Hij spreekt geen belofte uit, maar Hij spreekt een woord uit alsof de belofte reeds in vervulling is gegaan. "Gaat heen en vertoont uzelf de priesters". Daar staan ze nu in d'r melaatsheid. En de Heere Jezus spreekt ze aan alsof ze al van hun melaatsheid gereinigd geworden zijn. Waarom? Misschien heb je in je leven weleens een belofte gehad. Dat kan. Dat is groot! Maar weet u wat de belofte u en mij wil leren? Dat het ons om de Belover te doen moet zijn. Wat heeft een kind aan een fiets in een folder die hem beloofd is? Dat kind kan pas fietsen als hij hem gekregen heeft. Wat heeft een mens, voor tijd en eeuwigheid beide, aan een belofte? O ja, het kan je een ogenblik rust geven. Het kan je een ogenblik vrede geven. Het kan je stem goede spreuken van God doen laten horen. Je kunt je in God verblijden. Maar je moet er achter komen dat de belofte zelf de beloofde zaak niet is.

“Gaat heen en vertoont uzelf de priesters”. Wat moesten ze bij die priesters gaan doen? Wel, de heilige wet van God liet ze van verre staan. De heilige wet van God verklaarde ze onrein. Ze moesten zichzelf de priesters vertonen, want de priesters moeten op grond van de heilige wet van God ze rein verklaren, een gebed voor ze doen en een offer voor ze brengen, zodat de zegen van God op hen gelegd kan worden. Dus de Heere Jezus Christus, de volle Utdrukking van het Evangelie en van het genadeverbond, Die stuurt deze mensen terug naar de wet. Zie daar in uitkomen dat de Heere Jezus Christus in alles de wet van Zijn Vader handhaaft en geen tittel of jota van die wet verloren zal laten gaan. Maar zie ook dat Hij die wet de mond stopt in het vervullen van die wet. Want wat gebeurt er? “Gaat heen en vertoont uzelf de priesters”, daar gebeurt dit: die tien melaatsen, die tonen een daad van het geloof. En het geschiedde terwijl zij heen gingen... Zij bleven niet staan. Ze zeiden niet tegen de Heere Jezus: “Waarom moeten wij naar de priesters? We zijn nog onrein”. Maar ze gingen weg, bij Hem vandaan, in het geloof. Dat is beoefend. Dat is ze geschonken, door de Heere Zelf, dat geloof, aan alle tien. Let wel, aan alle tien. Zo zijn ze heen gegaan, in het geloof dat Hij bij machte was te doen wat Hij gezegd had. En het geschiedde, terwijl zij heen gingen, dat zij gereinigd werden. Dus terwijl zij weg lopen bij de Heere Jezus Christus vandaan en op weg gaan, naar de heilige wet van God, die altijd oordelen moet, neemt onderweg de Heere Jezus de oorzaak van het oordeel van de wet bij die mensen weg.

Waarom gebeurt dat onderweg? Wel hierom, opdat nooit en te nimmer gezegd kan worden dat het is vanwege het gebed van de priester; dat het is vanwege het offer dat zij hebben gebracht; dat het is vanwege onderworpenheid aan de wet van God, ofzo. De Heere Jezus neemt alle redenen buiten Hemzelf weg, om als oorzaak als hun genezing aan te wijzen.

Terwijl zij heen gingen, werden zij gereinigd. Dus ze gingen als melaatsen bij de Heere Jezus vandaan, en ze kwamen als reine mensenkinderen voor de wet van God terecht. En de priester had niets anders te zeggen dan: “Ge zijt rein. Ik kan ongehinderd de zegen van de eeuwige God op u leggen”.

Als hier de geschiedenis zou eindigen, dan kunt u er misschien wel een heel eind in mee. Of niet? Wat hebt u in uw leven al meegemaakt van een nood die werd opgelost, van een moeite en verdriet dat werd weggenomen, van uitredingen en verlossingen? Wat hebt u niet meegemaakt wat de tijd betreft? Dat de Heere uw gebed hoorde. Dat Hij wonderen deed. Misschien hebt u tijden gehad in uw leven dat u verwonderd was over zoveel weldadigheden, dat u Hem

hebt gezongen. En verder? En verder? Kunt u het met de tijdelijke zegeningen stellen? Hebt u genoeg aan wat lichamelijke, aan wat uiterlijke verlossing? Hebt u er genoeg aan dat u veilig door de wereld heen geholpen wordt door uw levenstijd? Of is er een andere nood die dringt en die dwingt? Is er een andere zaak die uw schouders naar beneden drukt? Als de Heere dan tijdelijke wonderen schenkt, dan is het wonder daardoor niet kleiner. O nee, helemaal niet. Maar dat wonder is alleen maar groter als u ziet wie uzelf bent. En dat wonder, dat geeft er eentje de aanleiding om tot Hem weer te keren. Die man heeft een andere nood bij zich. Maar die heeft ook dat wonder bij zich, waar hij van verhalen kan. Die heeft er hoop op en die heeft er moed op gekregen, dat er bij de Heere uitkomsten zijn, zelfs tegen de dood. Zo is het dat die ene uit die tien de toevlucht leert nemen tot de Heere Jezus Christus alleen.

Maar laten we eerst samen zingen, het 8e vers van Psalm 6.

*Mijn ziel grijpt moed; wijkt, bo - zen;
Vlucht van mij weg, godd'lozen!
De HEER' heeft mijne klacht,
Met toegenegen oren,
Genadig willen horen,
En al mijn smart verzacht.*

En één van hen. Slechts één. Maar tegelijkertijd is die ene een ontzaglijk wonder. Het wonder van vrije genade komt openbaar in die ene. Er waren er tien die er reden toe hadden, en er is er eentje die terug komt, omdat in die ene de Heilige Geest werkzaam is, omdat het God behaagt om in die ene Zijn heerlijkheid te openbaren. En één van hen, ziende dat hij genezen was.

Wat ziet die man? Ja, dat is ook wat. Die man kijkt naar zijn lichaam en de melaatsheid is weg. Hij ziet dat hij genezen is. Maar hij ziet niet dat hij behouden is. Daar ligt een groot verschil. Dat is een verschil dat een eeuwige scheiding teweeg brengt. Die andere negen hebben ook gezien dat ze genezen waren. Natuurlijk, dat hebben ze gezien. En ze kregen nog weer wat leven en wat uitstel, en ze zijn vrijuit gegaan. Ze zijn d'r eigen weg gegaan. Weggegaan. En het bleek dat dat het enige was waar ze over in de war zaten, dat ze voor de tijd wat geholpen wilden zijn, dat ze Jezus nodig hadden voor het hier en nu, voor het leven in deze wereld. Maar één van hen, ziende dat Hij genezen was... Die ene eindigt er niet mee in zichzelf, maar die eindigt er mee in God. Want er staat: "Keerde weder met grote stem God verheerlijkende". Wat betekent dat? De

Heere Jezus heeft Zijn eigen werk aan horen komen. Dat is altijd zo trouwens, want de Heere maakt monden open en tongen los, en de Heere geeft dat harten overlopen van Zijn eer. Dat maakt God.

En hij, die heen ging, die weder keerde om bij de Heere Jezus terecht te komen, die heeft het in die God verheerlijkende klanken aan al die mensen laten horen Wie daar door het midden van hen heenwandelde, Wie er nu zo vlakbij ze was. Het werd ze in die man verkondigd: “Nabij u is het Koninkrijk, in uw mond, in uw oor. Nabij u is het Koninkrijk, vlak om u heen, als het ware voor het grijpen. Hij gaat door het midden van u”. Die man liet zien: ben ik er nu het toonbeeld niet van, dat er bij God gedachten des vredes zijn en niet des kwaads; dat de Heere barmhartig, milddadig en gaarne vergevende is!

Eén van hen, ziende dat hij genezen was. Die negen hebben gezien dat ze genezen waren, en die vonden het best. En die ene zag dat hij genezen was, en die ontving het als een wonder. De Heere had een wonder aan hem gedaan. Hij had uit onverdiende goedheid en genade zoveel zegening mogen ontvangen. Die ene had nu werkelijk met zijn gehele hart gebeden: “Jezus, Meester, ontferm u onzer”. Hij wist het terdege dat hij nergens recht op had.

Wat betekent dat, als een mens geleerd mag hebben dat hij nergens recht op heeft? Die kan dan ook met de gaven en de zegeningen, die God hem schenkt, zijn eigen kant niet meer op, maar die moet ze terug brengen bij de Heere der heirscharen alleen. Die man had een ziekte bij zich gehad. Die man had genezing bij zich. En die waren er alle dienstig toe, alles, om hem aan de voeten van die gezegende Heere Jezus Christus te krijgen.

Wat een wonder trouwens, dat die man van zijn melaatsheid werd gereinigd. Want nu kon die man in de nabijheid van de Heere Jezus komen. Nu zou hij de medemens niet meer onrein maken naar de wet van God. Nu kon hij daar tot uitdrukking brengen wat er in zijn hart was.

Ik moet het eigenlijk zo zeggen: Nu kon de Heilige Geest met deze man doorstoten tot aan de gezegende voeten van de Heere Jezus Christus. Mensen, reken er wel op dat de weldaden van God, aan u bewezen, tegen u, eeuwig tegen u en mij zullen getuigen als ze ons niet brengen aan de voeten van Jezus. Als we ons eigen leven kunnen handhaven en aan de wonderdaden genoeg hebben, en de Persoon niet nodig hebben.

En één van hen, ziende dat hij genezen was, keerde weder met grote stem, God verheerlijkende.

Er was een Ander in het middelpunt van zijn bestaan gekomen. Het ging om God. Hij kon zichzelf niet meer verheerlijken. Luther zegt:

“Waar zullen die andere negen van gezongen hebben?” Hij zegt: “Die hebben misschien wel gezegd: “Ja maar, dat komt vast omdat wij geofferd hebben, en het komt vast omdat de priester voor ons gebeden heeft, en het komt vast dat wij getrouw de wet hebben gehandhaafd. Daar zal het wel door gekomen zijn”. Wat betekent dat? Die zijn in zichzelf geëindigd. In zichzelf! Deze man eindigde in God. En weet je wat dat inhoudt in de praktijk van het leven, als een mens eindigen mag in God? Dat betekent dit, dat hij zich totaal leert uitleveren aan Hem. Waarom? Omdat Hij toch geen kwaad meer doen kan. Omdat Hij recht is in al Zijn weg en werk.

En hij viel op het aangezicht voor Zijn voeten. Wat wil dat zeggen, op het aangezicht? Die man steekt zijn neus in het stof. Hij is het niet waard. Hij, melaats van hart en ziel, hij is het niet waard dat hij die reine Heere Jezus in de ogen zou zien. En hij viel op het aangezicht voor Zijn voeten. Die man kon geen andere kant meer op dan voor de voeten van de Heere Jezus Christus terecht te komen. Hij kon niet op Jezus neerzien. Hij kon zelfs niet naar Hem opkijken. Hij bukt zijn aangezicht in het stof, en hij blijft liggen voor Zijn voeten, Hem dankende.

Wat wil dat zeggen als er staat dat hij Hem dankt? Want u hebt allemaal in uw leven weleens gedankt, voor het eten enzo en aan het end van de dag misschien, en dat u door de nacht heen kwam enzo, en dat u op de reis veilig bewaard bent. Maar waar dankt die man nu om? Hierom, dat de Heere Jezus welgedaan heeft aan een slecht mens. Je zou het ook zo kunnen zeggen: Dat Hij heeft omgezien naar een dode hond. Dat is het danken dat hier bedoeld wordt. Dat wordt nog eens onderstreept.

En dezelve was een Samaritaan. Van dat uitschot, weet u wel! Van dat uitschot. Maar gehoord van de Heere Jezus Christus. Het is nog zo slecht niet als het in ons leven geldt, zoals het bij de apostel was: een scherpe doorn in het vlees, een engel des satans die mij met vuisten slaat, opdat ik mij niet zou verheffen. Paulus was nederig gehouden en die kon aan iedereen het Woord kwijt. De Heere heeft in genade naar mij omgezien, het kan voor u ook nog. Het is zo slecht niet, een scherpe doorn in het vlees, om ons aan de grond te houden, opdat wij zulke Samaritanen niet over het hoofd zouden zien, maar ze zouden wijzen op die enige Zaligmaker. Dat doet deze man in zijn God verheerlijkende woorden, in zijn danken en in zijn liggen aan Zijn voeten. Hij knielt niet voor een ander neer. Hij knielt voor Hem neer. Alle mensen konden het zien, dat de Heere Jezus die Koninklijke hulde waard was, dat Hij die moest ontvangen, dat het een mens betaamt om Hem die ere te geven.

En Jezus antwoordende, zeide: "Zijn niet de tien gereinigd geworden, en waar zijn de negen?"

U bent tot op de dag van vandaag het toonbeeld van de wonderda-
den van God. Waar bent u? Met al de weldaden van God aan u be-
wezen, nog altijd buiten de verzoenende gerechtigheid van Christus.
Hij vraagt u vanmorgen: "Waar zijn de negen?" U kunt toch niets
slechts van Hem zeggen? Of wel? Wie gaf u uw brood en uw water?
Wie gaf u uw kleding en uw deksel? Wie gaf u gezondheid en
kracht? Wie gaf u leven en wijsheid? Wie gaf u Zijn Woord en de
prediking van Zijn Woord, betoningen van Zijn genade? Wie gaf u
die uitredingen, die hulp, die bijstand, juist ook op de kruispunten
van uw leven? Wie gaf het u? En waar zijn de negen? Waar bent u?
Het ligt niet aan Hem hoor, dat uw ziel nog niet gered is. Het ligt aan
u, dat u met de negen mee in eigen gekozen weg op ging. Dat u uw
leven hebt gehandhaafd, het oude bestaan hebt voortgezet. Het zal
eenmaal tegen u getuigen. Tegen u! Als u het in uw ziel tot in alle
eeuwigheid zal moeten meemaken: "Waar zijn de negen?"

Zijn er geen gevonden die wederkeren om God eer te geven dan
deze vreemdeling? Deze die niet van het Joodse geslacht is. Deze
die niet bij het bondsvolk hoort, die komt God de eer geven. Bent u
er ook weleens verbaasd over dat ze door de Heere vandaag aan
dag van de straat af bekeerd worden, maar nog zo weinig in de
kerk? Vraagt u zich ook weleens af hoe het toch kan dat ze in China
en in Korea en in andere gebieden, waar de kerk onderdrukt wordt,
worden toegebracht in grote getalen en dat het hier stil is? Waar zijn
de negen? Wij hebben al zo lang de goedgunstigheden Gods er
door kunnen brengen en Hem niet werkelijk nodig gehad.

Die man viel op zijn aangezicht. Weet je wat dat betekent? Hij ligt
plat op de grond. Hij sterft aan Zijn voeten. Is het in uw leven nooit
gebeurd dat u stierf aan Zijn voeten? Want in die weg behaagt het
God om uw wil verslonden te laten zijn in Zijn wil. Hij doe met mij
wat goed is in Zijn heilige Gods-ogen. Om God de eer te geven.

Weet je wat van deze Samaritaan gold? Al zou hij door de Heere
Jezus verwezen worden naar de eeuwige nacht, dan had hij ge-
zegd: "Het is terecht". Wat had hij dan in de eeuwige nacht gedaan?
Dan had hij God de eer gegeven. Dan had hij Hem gedankt voor de
reiniging van zijn melaatsheid. Want het was een onverdiende zege-
ning die hem te beurt was gevallen. Hij kon in eeuwigheid geen
slecht meer van God spreken.

En zijn er nu geen gevonden? Wordt er nu niemand gevonden in
Aalburg, dan alleen die vreemdeling, om God de eer te geven?

Wat zegt Hij nu tot hem? Hij richt het woord tot die vreemdeling, tot
die Samaritaan. Hij richt het woord tot die man die gestorven is aan

Zijn heilige Godsvoeten. Want doden zullen horen de stem van de levende God, en die ze horen zullen leven. En wat zegt Hij? “Sta op en ga heen”. Sta op uw voeten. Uw kracht en uw jeugd wordt vernieuwd gelijk eens arends jeugd. Sta op en ga heen.

U zegt: “Dat is opmerkelijk, dat de Heere Jezus die man bij Hemzelf vandaan stuurt”. Nee, dat is niet zo opmerkelijk. De Heere Jezus zegt: “Ga nu heen in de wereld, en betoon de liefde die u ook aan Mij betoond hebt, aan uw medemensen”. Met dat glaasje water. En dat bezoeken in de gevangenis enzo. Daar kreeg die man de eer niet meer van. Die zou straks in de dag der dagen vragen: “Wanneer hebben we dat dan gedaan?” En de Heere Jezus zou zeggen: “Zoveel als gij dit aan één van deze mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat ook aan Mij gedaan”.

Sta op en ga heen. Betoon in de wereld om u heen de liefde die Ik u bewezen heb en die Ik u nu zal bewijzen. Ga in de wereld om u heen, goedspreken van Mijn Persoon, van Mijn werk en van Mijn Borgtocht. Laat Mijn werk in uw leven de centrale plaats innemen, en laat het daar over gaan, wil daar een getuige van wezen. Zo zal de Heere ook deze Samaritaan tot een visser der mensen maken, om van Hem te getuigen.

En Hij zeide tot hem: “Sta op en ga heen, uw geloof heeft u behouden”. Ziet u dat? Die man had gebeden: “Jezus, Meester, ontferm U onzer”. En zijn Heere, Die recht op zijn leven had en Die heerschappij over zijn leven had, die heeft hem genezen naar het lichaam. Maar hier staat: “Uw geloof heeft u behouden”. Dat is gered van het eeuwige verderf. En de zaligheid is u deelachtig geworden. Hoe? Uw geloof heeft dat gedaan. U zegt: “Legt de Heere Jezus nu wat in de mens?” Ja! Eigenlijk wel. Gaat het dan om ons geloven? Helemaal niet. Dat legt de Heere Jezus niet in die mens. Maar Hij legt het geloof in die mens. En wat doet het geloof dat Hij in de mens legt? Dat heeft armen die zich vast hechten aan Hem. Dat is het ware zaligmakende geloof dat behouden zal van de eeuwige nacht. Dat is dat uitleveren, dat volkomen uitleveren aan de Heere. Hij kan geen kwaad meer doen. Of wel? Dat is aan Zijn voeten liggen: “Al zou Hij mij doden, ik zal toch goed van Hem spreken”. Om aan Zijn voeten het wonder te gaan meemaken: “Uw geloof heeft u behouden”. Het geloof dat u geschonken is, is het kanaal geworden waardoor de betoningen van liefde en genade heen stromen. Dat ge behouden wordt. Waarvan behouden? Van de eeuwige straf, omdat de schuld is weggenomen. Welke schuld? Wel, dat uw ziel totaal melaats is. Dat uw bestaan onrein is voor de heilige God. Hoe kan dat nu, dat het geloof van deze man hem behouden heeft? Wel, hierom: En het geschiedde als Hij naar Jeruzalem reisde. Wat zegt

de Heere Jezus hem toe? De Heere Jezus zegt hem toe: “Ik zal voor u aan het vloekhout der schande gehangen worden, en als Ik daar lijden en sterven zal, als Ik daar liggen zal onder de volle uitgieting van de toorn van God, dan is uw naam, de naam van deze Samaritaan, in Mijn hart geschreven. Ik zal de betaling, de prijs der ziele, dat rantsoen, voor u aan God, voor tijd en eeuwigheid beide, volkomen voldoen. U zult worden vrijgekocht in Mijn dierbaar bloed. U zult worden gezaligd vanwege het Offer dat Ik voor u brengen zal”. Dat wordt deze man toegezegd. Dat wordt hem toegezegd uit de mond van de Heere Jezus Christus Zelf. Dat hoefde geen priester die man te vertellen. Dan had hij het niet geloofd. Dat hoefde geen mens om hem heen te vertellen. Misschien zeiden die negen anderen wel: “Wij zijn gered, wij zijn allemaal gezond geworden”. Daar kon die man niets mee. “Ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord”. Daar loopt het over voor u en voor mij. Dat in alle moeiten en zorg en in alle vreugde en voorspoed, we aan de voeten van Christus terecht komen en het aan Zijn voeten uit Zijn eigen mond zullen horen: “Uw geloof heeft u behouden”.

Wat is dat geloof waar het over loopt in ons leven? Dat is dat geloof dat zichzelf totaal, totaal te gronde richt, en Hem, die Bloedbruidgom aan Golgotha's kruis alle, alle waardij waardig achten. Dat zich totaal uitlevert aan God en totaal wordt opgeborgen in die verzouwendende gerechtigheid van Christus alleen. Dat is het ware zaligmakende geloof, dat eindelijk eens stil moet houden. Stil moet houden over zichzelf. Stil moet houden over weet ik het wat. Dat is het ware zaligmakende geloof, dat de wet van God gelijk moet geven, dat zijn geweten tegen hem heeft, omdat zijn geweten hem aanklaagt, dat nog tegen de duivel moet zeggen: “U spreekt de waarheid als u mij veroordeelt. U hebt mij verlokten en verleid tot zonde. Ik ben er in op gegaan, ja er in onder gegaan zelfs”. Ik ben de straf waardig”. Dat is het ware zaligmakende geloof, dat aan de voeten van de rechtvaardige God ligt en geen kant meer op durft te gaan. Dat het weet, als het op zichzelf ziet: de nacht, de eeuwige nacht is aanstaande. En voor wie de poorten van de evangelische genade open gaan, opdat het oog Hem zien mag, Die daar aan het vloekhout der schandehing als de schuldovernemende Borg, waar u altijd zei: “Geen gedaante, geen heerlijkheid, dat ik Hem zou begeerd hebben”, dat u zegt: “Alles aan Hem is gans begerlijk”. Dat de Heere Jezus tot u spreekt van Zijn bloed- en kruisverdiensten: “Ik voor u”. En dat de Vader tot u spreekt: “Ik zal niet meer toornen en Ik zal niet meer schelden”. Ja, mensen, dan ga je pas gelukkig aan de voeten van Jezus weg. Dan ga je pas gelukkig het leven weer in. En dan, dan komen ook alle wonderen en weldaden des Heeren in het rechte

licht te staan. Dan heeft het alles betekenis voor die nimmer eindigende eeuwigheid. En dan zal ook in de wonderdaden Gods in uw leven Hij de eer, de lof en de aanbedding mogen ontvangen.

En het geschiedde als Hij naar Jeruzalem reisde. Hij ging door het midden van Samaria en Galiléa. En Hij vond er een Samaritaan die Hij mee nam naar Golgotha's kruis. En die man mocht daar sterven. En die man mocht er leven. Met Hem de dood in, en met Hem het leven in. Zo neemt de Heere Jezus ze mee op Zijn tocht door de wereld heen, juist onder de bediening van het Woord, om met Hem te sterven en met Hem te leven in Zijn bloed, in Zijn gerechtigheid alleen. Zo vergadert God Zijn Kerk over het rond der aarde. Dodelijk zieken worden genezen met het medicijn bij God vandaan. Dat is niets anders dan dit, dat over uw etterbuilen, over uw zweren heen de reine mantel van Christus' gerechtigheid wordt heen gelegd, opdat God de Vader u niet meer aanzie in uzelf, maar u aanzie in Hem, Jezus de Meester alleen.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 40 : 2

*Hij geeft m' opnieuw een danklied tot Zijn eer,
Een lofzang; velen zullen 't zien,
En God eerbiedig hulde biên;
Hem vrezen, en vertrouwen op den HEER'.
Wel hem die 't Opperwezen
Dus kinderlijk mag vrezen,
Op Hem vertrouwen stelt,
En, in gevaar, geen kracht
Van ijd'le trotsaards wacht;
Van leugen, of geweld.*

Zegenbede.